

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 marca 2017 roku

Wnioskiem z dnia 20 grudnia 2012 roku poprzednik prawny powoda, (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w G.), działając na podstawie art. 17b ust. 1 pkt 2a w zw. z art. 17b ust. 2a ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w związku z art. 73 ust. 2 i art. 78-81 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarowaniu nieruchomościami, zwróciła się do Agencji (...) Skarbu Państwa w W. o dokonanie aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę oznaczoną w ewidencji gruntów nr (...), o powierzchni 0,1425 ha, położonej w W., dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...), poprzez zmianę począwszy od dnia 1 stycznia 2013 roku stawki procentowej tej opłaty i ustalenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości 8.653,17 złotych przy przyjęciu stawki 1% i dotychczasowej wartości nieruchomości, tj. kwoty 607,24 zł/m⁽²⁾. W uzasadnieniu wskazał, że z uwagi na wykorzystywanie nieruchomości w 2012 roku na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych opłata roczna powinna wynosić 1%, gdyż na nieruchomości znajduje się droga (wniosek o dokonanie aktualizacji k. 46-47).

Z uwagi na nierozpatrzenie żądania użytkownika wieczystego, pismem z dnia 20 marca 2013 roku na podstawie art. 81 ust. 1 ugn (...) sp. z o.o. zwróciła się z powyższym wnioskiem o dokonanie aktualizacji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. (wniosek o dokonanie aktualizacji k. 39-41). Wniosek ten zastępuje pozew w niniejszym postępowaniu.

Agencja (...)w W. odmówiła dokonania zmiany dotychczasowej stawki procentowej wynoszącej 3% na stawkę 1% (pismo Agencji Nieruchomości Rolnych k. 18).

Orzeczeniem z dnia 7 marca 2016 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. w sprawie (...) oddaliło wniosek (...) S.A. Od powyższego orzeczenia użytkownik wieczysty wniósł sprzeciw (orzeczenie SKO k. 13-14, sprzeciw k. 2-5).

Pismem z dnia 12 grudnia 2016 roku powód cofnął powództwo w zakresie żądania ustalenia, że począwszy od dnia 1 stycznia 2013 roku opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości wynosi 8.653,17 złotych przy uwzględnieniu wartości tej nieruchomości, tj. kwoty 607,27 zł/m², wnosząc o ustalenie, że począwszy od dnia 1 stycznia 2013 roku opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości wynosi 1% (pismo procesowe powoda k. 108-111).

W piśmie przygotowawczym z dnia 27 stycznia 2017 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że z przepisu art. 17 b ust. 1 pkt 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa wynika, że realizacja urządzeń infrastruktury technicznej ma być jednym z celów publicznych i tylko wtedy zastosowanie będzie miała stawka w wysokości 1%. Przedmiotowa działka została zagospodarowana jako droga wewnętrzna, wobec czego zastosowanie ma przepis art. 17b ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy (pismo przygotowawcze pozwanego k. 118-120).

W piśmie procesowym z dnia 20 września 2016 roku powód podniósł, że pomiędzy pozwanym a poprzednikami prawnymi powoda toczy się postępowanie o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w odniesieniu do nieruchomości położonej w W., oznaczonej jako działki o nr (...), z której wydzielono ostatecznie działkę nr (...), ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2004 roku. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2014 roku w sprawie III C 158/05, uznający wypowiedzenie za bezskuteczne wobec powodów, jest nieprawomocny – przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie VI ACa 244/15 toczy się postępowanie apelacyjne.

Ponadto powód wskazał, że przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie XXIV C 217/09 toczy się postępowanie o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2008 roku w

odniesieniu do nieruchomości położonej w W., oznaczonej jako działka o nr (...), z której podziału powstała działka (...). Z kolei w odniesieniu do tej działki toczy się postępowanie o sygn. akt XXIV C 764/13 o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 roku. Z podziału tych działek została ostatecznie wydzielona działka nr (...). Przedmiotem wskazanych postępowań jest zarówno stawka procentowa opłaty rocznej, jak i wartość nieruchomości. Zdaniem powoda z powyższego wynika, że strony postępowania obowiązują opłata roczna w wysokości określonej w zawiadomieniu Agencji Nieruchomości Rolnych z dnia 20 sierpnia 2001 roku, tj. przy przyjęciu stawki procentowej na poziomie 1% (pismo powoda k. 62-65).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w G., będący następcą prawnym (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w W., stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...), z obrębem 1-10-37, o powierzchni 0,1425 ha. Nieruchomość ta wchodzi w skład (...) Skarbu Państwa i jej właścicielem jest Agencja (...) Skarbu Państwa w W. (odpis pełny Krajowego Rejestru Sądowego k. 28-37, okoliczności bezsporne).

Powyższa nieruchomość powstała w wyniku podziału działki ewidencyjnej nr (...) położonej w W., której dotyczy decyzja Prezydenta (...) W. nr 244/ (...)/10 z 31 sierpnia 2010 roku zatwierdzająca projekt budowlany i udzielająca pozwolenia na budowę drogi wraz z oświetleniem ulicznym. W dniu 26 stycznia 2011 roku użytkownik wieczysty zawiadomił o zakończeniu budowy obiektu budowlanego objętego powyższą decyzją. Decyzją nr (...) z dnia 18 sierpnia 2011 roku Prezydent (...) W. zatwierdził projekt podziału nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), wskazując, że wydzielona działka nr (...) przewidziana jest pod drogę wewnętrzną dojazdową (decyzja nr (...) k. 53-54, zawiadomienie o zakończeniu budowy k. 55, decyzja nr (...) k. 98).

Wskazana wyżej działka o nr ewidencyjnym 2/103 została wydzielona z nieruchomości oznaczonej jako działki o nr (...) z obrębem 1-10-37, której dotyczy zawiadomienie o wysokości opłaty rocznej z dnia 20 sierpnia 2001 roku (okoliczność bezsporna, zawiadomienie k. 91, decyzje podziałowe k. 92-98).

Agencja (...) pobiera od (...) S.A. opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) w stawce 3% wartości nieruchomości (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów i ich kopii, których wiarygodność i autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron procesu. Również Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej i dlatego uznał je za nie budzący wątpliwości, a przez to zasługujący w pełni na wiarę materiał dowodowy. Ponadto Sąd wziął pod uwagę twierdzenia stron, które nie zostały zaprzeczone przez stronę przeciwną, uznając je za przyznane na podstawie art. 229 w zw. z art. 230 kpc. W niniejszej sprawie było to o tyle istotne, że spór ograniczał się do interpretacji prawnej przepisu ustalającego wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości, tj. art. 17b ust. 1 pkt 2a w zw. z art. 17b ust. 2a ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I sentencji wyroku, należy zważyć, iż zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powód cofnął częściowo pozew pismem z dnia 12 grudnia 2016 roku, a więc przed rozpoczęciem rozprawy wyznaczonej na dzień 20 marca 2017 roku. Toteż skuteczność niniejszego oświadczenia powoda nie była uzależniona od zgody strony pozwanej.

Stosownie do art. 355 § 1 kpc sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Mając na względzie powyższe, Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania ustalenia od dnia 1 stycznia 2013 roku opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w W., D. W., oznaczonej numerem (...), obręb (...), objętej księgą wieczystą (...).

W pozostałej części powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 2147 ze zm., powoływana dalej w skrócie jako ugn) użytkownik wieczysty może żądać od właściwego organu dokonania aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, jeżeli wartość nieruchomości uległa zmianie, a właściwy organ nie podjął aktualizacji. Doręczenie żądania powinno nastąpić na piśmie do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego aktualizację opłaty rocznej. Jeżeli właściwy organ odmówił aktualizacji opłaty użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania odmowy, skierować sprawę do kolegium. W przypadku gdy właściwy organ nie rozpatrzył żądania w terminie 30 dni, użytkownik wieczysty może, w terminie 90 dni od dnia doręczenia żądania, skierować sprawę do kolegium. Przepisy art. 77-80 stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 i 2 ugn od orzeczenia kolegium właściwy organ lub użytkownik wieczysty mogą wnieść sprzeciw w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia; wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z żądaniem przekazania sprawy do sądu powszechnego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, przy czym wniosek, o którym mowa w art. 78 ust. 2, zastępuje pozew.

Jak wynika z akt sprawy, użytkownik wieczysty dochował warunków formalnych w zakresie żądania od Agencji (...) Skarbu Państwa w W. dokonania aktualizacji opłaty rocznej, skierowania sprawy do SKO wskutek nierozpatrzenia żądania w terminie i złożenia sprzeciwu od orzeczenia kolegium.

Należy zwrócić uwagę, że zakres kognicji sądu powszechnego w przypadku sprzeciwu od orzeczenia samorządowego kolegium odwoławczego dotyczącego wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego jest ograniczony. Sąd powszechny posiada kognicję do ukształtowania wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, przy czym ***nie sprawuje funkcji kontrolnej ani nadzorczej nad samorządowym kolegium odwoławczym, lecz od początku, od nowa samodzielnie rozstrzyga spór o zasadność dokonanej aktualizacji opłaty rocznej*** (analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 maja 2014 roku, I ACa 1044/10, LEX nr 1483861; oraz Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 marca 2013 roku, I ACa 33/13, LEX nr 1314849). Po przekazaniu sprawy o ustalenie wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste z postępowania administracyjnego Sąd powszechny prowadzi sprawę od początku, tym samym dla rozstrzygnięcia sprawy strony są zobligowane składać stosowne wnioski dowodowe – zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc.

Zgodnie z art. 17b ust. 1 pkt 2a i 3 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1491 ze zm., powoływana dalej w skrócie jako ugnr) z zastrzeżeniem ust. 2, opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego wynosi w odniesieniu do nieruchomości Zasobu wykorzystywanych na cele mieszkaniowe, na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych 1%, a na inne cele 3% wartości nieruchomości ustalonej w sposób określony w art. 30 ust. 1, z tym że wartość gruntu rolnego można ustalić w sposób określony w art. 30 ust. 2.

Należy jednak wskazać, iż zakres odesłania przewidzianego w art. 17b ust. 2a ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa obejmuje obowiązek stosowania przez Prezesa Agencji - w razie ustalenia nowej lub zmiany dotychczasowej wysokości opłaty jedynie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami regulujących postępowanie zmierzające do zaktualizowania opłaty, a nie - równolegle - przepisów tej ustawy, stanowiących materialną podstawę dokonania aktualizacji (analogicznie uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 czerwca 2013 roku, I CSK 741/12, Legalis nr 759432). Rozwiązanie to harmonizuje z założeniem ustawodawcy, że ***art. 17b ust. 1 ugnr samodzielnie określa przesłanki ustalenia wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste gruntów znajdujących się w Zasobie Własności Rolnej Skarbu Państwa i w tym zakresie nie odsyła do przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami*** (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 maja 2014 roku, I ACa 1044/10, Legalis nr 1062398).

W niniejszej sprawie okolicznością niesporną było, że pozwany pobiera od strony powodowej opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) w stawce procentowej 3% wartości gruntu w oparciu o przepis art. 17b ust. 1 pkt 3 ugnr.

Przedmiotowy wniosek o aktualizację opłaty rocznej w zakresie stawki procentowej ustalonej przez właściciela nieruchomości powód opierał na twierdzeniu, że wybudowana przez niego na działce o nr (...) droga będąca drogą wewnętrzną – co było okolicznością bezsporną – stanowi podstawę ustalenia, że opłata roczna powinna wynosić 1% wartości gruntu. Powód stał na stanowisku, że nie jest istotne z punktu widzenia art. 17b ust. 1 pkt 2a ugnr, czy droga miała status drogi publicznej, czy też drogi wewnętrznej, aby uznać, że na nieruchomości zostały wybudowane urządzenia infrastruktury technicznej. W zakresie wykładni pojęcia „urządzenia infrastruktury technicznej” powód odwołał się do dorobku Sądu Najwyższego w zakresie, w jakim termin ten został wykorzystany przy redakcji art. 77 ust. 4 ugn, wskazując, że definicja tego rodzaju urządzeń zawarta jest w art. 143 ust. 2 ugn, stanowiącym, że przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych (wyroki Sądu Najwyższego o sygn. akt II CSK 223/12, IV CSK 613/12, I CSK 343/15). Ponadto podniósł, że przepisy ustawy o drogach publicznych wykluczają możliwość, aby nieruchomość, na której jest wybudowana droga publiczna, stanowiła przedmiot prawa użytkowania wieczystego (k. 110-111).

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę powyższe twierdzenia strony powodowej nie były trafne i nie mogły skutkować uwzględnieniem powództwa. Należy zwrócić uwagę, że istota sporu nie sprowadzała się do oceny, czy wybudowana na działce objętej wnioskiem o aktualizację droga stanowi urządzenie infrastruktury technicznej – co nie budziło żadnych wątpliwości Sądu – **lecz do oceny, czy realizacja tego urządzenia ma stanowić cel publiczny**. Tymczasem wszelka argumentacja strony powodowej odnosiła się właśnie do interpretacji pojęcia „urządzenia infrastruktury technicznej”, a nie do całościowego rozumienia przepisu art. 17b ust. 1 pkt 2a ugnr.

Zdaniem Sądu sformułowanie zawarte w omawianym przepisie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa: „na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych” nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Z literalnego brzmienia tego unormowania wynika, że ustawodawca uzależnił stawkę procentową w wysokości 1% wartości nieruchomości od tego, że **wybudowanie urządzeń infrastruktury technicznej na nieruchomości pozostającej w użytkowaniu wieczystym ma stanowić realizację celu publicznego**.

Warto przypomnieć, że w toku egzegezy dogmatycznej przepisów prawnych, niejako z góry, odrzuca się możliwość, aby przepisy te były rezultatem działania nieracjonalnego. Zakłada się zatem, że **żadne słowo w przepisie prawnym nie jest zbędne i tym samym nie jest dopuszczalna wykładnia prowadząca do uznania jakiegoś fragmentu tekstu prawnego za zbędny**; a także, że przepisy ustawy są wzajemnie powiązane i dlatego przy ich interpretacji nie wolno pomijać całego kontekstu ustawy (por. między innymi S. Wronkowska, M. Zieliński, Z. Ziemiński: Zasady prawa. Zagadnienia podstawowe, Warszawa 1974; L. Morawski: Wstęp do prawoznawstwa, Toruń 1998; D. Czajka: Teoria sądenia, Warszawa 2006).

Dlatego prawidłowa wykładania gramatyczna tekstu prawnego opiera się na założeniu, że żadne użyte w nim słowo nie jest przypadkowe i ma wyrażać określony cel. Zatem użycie w analizowanym wyżej przepisie art. 17b ust. 1 pkt 2a ugnr słowa „innych” oznacza, iż **urządzenia infrastruktury technicznej też muszą mieć cel publiczny**. W świetle powyższych zasad nie sposób przyjąć innej wykładni niż przyjęta przez Sąd. Odmienna wykładnia – zaprezentowana przez powoda – byłaby trafna tylko wówczas, gdyby słowo „innych” nie było zawarte w powyższym przepisie ustawy.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 12 stycznia 2011 roku (sygn. I CSK 98/2010, OSNC-ZD 2011, poz. 75), wykładnia językowa art. 17b ust. 1 ugnr, uwzględniająca różnicę w sformułowaniu tego przepisu w porównaniu z art. 72 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami wyraźnie wskazuje, że o wysokości stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości wchodzącej w skład (...) Skarbu Państwa decyduje **cel, na jaki wykorzystywana jest nieruchomość oddana w użytkowanie wieczyste**. Zgodnie z potocznym, utrwalonym znaczeniem

tych słów należy przez nie rozumieć takie używanie nieruchomości i korzystanie z niej, które odpowiada zamierzeniu co do wykorzystania nieruchomości albo przynajmniej prowadzi do jego realizacji. Preferencyjną stawkę procentową opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości uzasadnia zatem rzeczywiste wykorzystywanie nieruchomości - w znaczeniu wynikającym z brzmienia przepisu - oddanej w użytkowanie wieczyste na cel uznany przez ustawodawcę za zasługujący na wsparcie.

W przedmiotowej sprawie powód we wniosku zastępującym pozew stwierdził co prawda, że nieruchomość jest wykorzystywana „na realizację urządzeń infrastruktury technicznej, jak również na inne cele publiczne” (k. 40), jednakże było to stwierdzenie nie potwierdzone żadnymi dowodami. Nieruchomość stanowiąca działkę o nr (...) została wydzielona pod drogę wewnętrzną dojazdową. Ustawa o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa nie zawiera definicji „celu publicznego”, należy więc w tym zakresie odwołać się do definicji ustawowej zawartej w art. 6 ugn. Przepis ten nie przewiduje natomiast, by budowa drogi wewnętrznej dojazdowej stanowiła cel publiczny. Ponadto, nawet przy założeniu, że definicja „celu publicznego” zawarta w art. 6 ugn nie odnosi się bezpośrednio do powołanego wyżej art. 17b ugnr, to strona powodowa nie wskazała nawet, z realizacją jakiego celu publicznego miałyby być związane wybudowanie wspomnianej drogi wewnętrznej. Nie wynika to też z przedłożonej do akt sprawy dokumentacji, nie zgłoszono też na powyższą okoliczność żadnych dowodów.

Należy przy tym podkreślić, że cel publiczny wybudowania drogi nie ogranicza się tylko i wyłącznie – jak wywodziła strona powodowa w odniesieniu do stanowiska pozwanego – do posiadania przez tę drogę statusu drogi publicznej. Powód mimo leżącego po jego stronie ciężar dowodu (art. 6 kc, art. 232 kpc) w żaden sposób nie wykazał w toku procesu, by droga znajdująca się na działce nr (...) miałyby służyć realizacji celu publicznego lub by była choćby ogólnodostępna.

Wobec powyższego, w niniejszej sprawie Sąd uznał, że nie było podstaw do ustalenia, że opłata roczna za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w W., stanowiącej działkę o nr (...) z obrębu 1-10-37, winna wynosić 1% wartości nieruchomości, co skutkowało oddaleniem powództwa (pkt II sentencji).

Odnosząc się pokrótce do przywołanych przez powoda postępowań o ustalenie toczących się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, należy stwierdzić, że nie miały one znaczenia dla niniejszej sprawy. Dotyczą one bowiem innego okresu, za który pobierana była opłata z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości. Ponadto w żadnej z powyższych spraw nie zapadł prawomocny wyrok, który mógłby wiązać tutejszy Sąd przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

O kosztach postępowania (pkt III sentencji), Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w wysokości 2.400 złotych ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.).

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)